

Relacioneu cada fragment amb el títol del conte adequat. Justifiqueu la resposta.

1. «Els xiscles de les veïnes, entrant com coets dins de la cambra, esglaiaren la Dolorettes, que d'un sol bot se plantà en la finestra. En aquell mateix punt i abans de que ella tingués temps de llançar un ai!, el carro, furient, passava sobre el Llombric, investia l'avi Palau i s'estimbava per la bauma del torrent enmig d'una cridòria espantosa. La Dolorettes tirà el cap enrera, obrí els braços en creu i caigué desplomada als peus del llit.»

2. «La mirada de la malalta, ja apagada i cega, se regirà cap a una banda i altra amb un esglai astorat, de por infinida, com si vegés esbatanar-se de tots costats les portes del més enllà i volgués escapar-se del Destí. Amb una contracció violenta, furiosa, enfarfegà la roba sobre son pit, destapant-se les cames fins als genolls; li mancava l'alè.»

3. «A les set del matí, quan la jove havia tret la padrina, encara el sol no donava en aquella banda de porxo, encarat entre llevant i migdia, però a les deu ja estava ensenyorit de més de la meitat, i la pobra velleta, de cara a l'horitzó, plantada com una mòmia en la cadira baixa, en la que la tenien esclavitzada sos membres morts i inútils, es rostia de viu en viu.»

4. «-Tens raó... I que, per ser tan bell empeltador, l'avi Ordis s'hi va ben lluir amb aqueix empelt! Tenia el gènere de bona mena i va encastar-hi brotall de la més bacona...
I l'home del blat de moro, satisfeta sa vanitat per la comparança que havia tret, esclafí una gran rialla, ensenyant totes les dentasses grogues i les genives de color de vi, com un cavall quan seïna.»

5. «-Voleu esmorzar, Josep, que ens ho partirem? Volia contestar que no, per modus; però li mancà coratge i allargà ses dues mans cap a la Laia. Els dits li tremolaven, i el cor també. Va rebre aquella mitja torrada amb la companyia fent un estrany barboteig, com si trenqués a riure o a plorar, i les babes se li escorregueren pitrera avall com una pluja de goma

Relacioneu cada fragment amb el títol del conte adequat. Justifiqueu la resposta.

líquida.

-Déu vos ho pac, Laia, a fe...! Més de dos anys que no n'he tastades...
I la mirà eternit: aquell bon cop li havia tocat el cor.»

--	--

6. «**E**n Nasi meditava. Amb la vara creuada darrera l'esquena i passada per les anses dels braços i amb el sarró prenyat de pa i vi, amb l'aire indiferent de costum, anava avall, darrera les ovelles, sense adonar-se de res i fent voltar, hala, hala, els catúfols de pensament.»

--	--

7. «**L**a gent, amb tot, devia errar-se, perquè un dia, amb escàndol i sorpresa general, va saber-se que l'estrafet gallinarsot havia tingut una criatura. Els escolans contaren que, de nit negra, la més vella de les Conques havia anat a la rectoria i després a l'església, seguida del senyor rector, que li feia cara de ferro i no parava de marmotejar entre dents paraules d'enuig.»

--	--	--	--	--

8. «**M**es... va passar un any, després un altre, sens un menut senyal; i marit i muller, impacientant-se, van sentir que l'angúnia els corprenia; son anhel, a poc a poc, va concentrar-se, va anar fent-se tossut i es tornà idea fixa. En aquell punt lo poble olorà el drama, i, amb son instint pervers de bèstia inferior, clavà l'urpada al punt que més dolia i els anomenà *Forros*, lo motiu pregoner de sa desgràcia.»

--

9. «**E**l Titet va ajocar-se vora el llit, i, mullant son ditet d'argila en la sang de sa mare, començà a pintar ratlles sobre les rajoles. Un cop romput el foc, esclataren les exclamacions com ruixats de bales. En la cambra s'hi aixecà un guirigai. Totes les dones parlaven alhora de matar, de penjar, d'esquarterar...»

--

Relacioneu cada fragment amb el títol del conte adequat. Justifiqueu la resposta.

10. «**P**erquè En Pere Anton, el veí del cap del carrer, era un cap-roig, gandul com una estaca i jugador com un cadell, que deixava als mals llocs tot lo que podia haver i feia veure la padrina a la seva pobra dona. Quan la nit de Nadal, que era la més arriada per a les juguesques, feia cap a casa, no devia tenir un clau a tret d'ungles.»

11. «**D**urant un moment quedà esmaperdut; després, ràpid, debategant, s'ajupí i posà en el galze de la porta aquell bulto que havia dut sota la brusa, embolicat en un mocador de butxaca lligat dels quatre becs, i per entre quines arrugues sortia una cueta de cordó gruix. Si en aquell punt l'hagués vist son antic principal, no l'hauria conegut: groc com un difunt, petant de dents i amb els pèls de celles i bigoti drets com els d'un raspall. Tot arrupit, encengué un misto, però, com tremolava, va apagar-se-li; n'encengué un altre, i lo mateix; per fi, amb el tercer logrà calar foc a la cua del cordó.»

12. «**L**a nova, sorprenent, retrunyí com un toc de trompeta, i llavors s'esbrinà per primera vegada que aquell home era un perdulari que lluny del poble s'ho havia malbaratat tot no se sabia de quina manera i que tacaven sa vida misterioses clapes negres que mai s'havien sospitat i que potser mai se lograria esclarir-les del tot.»